

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **P. N.**

skazanego z art. 310 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 stycznia 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt X Ka 318/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 821/21,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanego P. N. kasacji, podnoszącej szereg zarzutów „rażącej obrazę przepisów postępowania” oraz „rażących i mających wpływ na treść orzeczenia naruszeń prawa procesowego”, zawarto również wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku.

W ocenie obrońcy, ilość oraz jakość zarzutów skierowanych w stosunku do orzeczenia Sądu odwoławczego, uzasadniają przyjęcie, że w niniejszej sprawie

istnieje wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. Skazany obecnie przebywa na oddziale zamkniętym w szpitalu psychiatrycznym, a obrońca oczekuje na zakończenie leczenia i uzyskanie dokumentacji P. N.. Zadaniem autora skargi, w tej sytuacji, wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego i jego rodziny skutki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś sam fakt wniesienia kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe skutki i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa.

W świetle powyższych uwarunkowań, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które nastąpi po merytorycznym rozpoznaniu wniesionej przez obrońcę P. N. kasacji, stwierdzić należało, iż na obecnym etapie

postępowania nie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k. Przede wszystkim nie wykazano, iż skazany rzeczywiście mógłby ponieść takie poważne, nieodwracalne wręcz następstwa, zaś zarzuty kasacji, wskazujące na rażące naruszenia prawa procesowego nie są tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej wadliwości kwestionowanego wyroku sądu odwoławczego. Dla ustalenia ich zasadności muszą zostać szczegółowo przeanalizowane przez Sąd Najwyższy na rozprawie kasacyjnej. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania niniejszej kasacji, w sytuacji, gdy nadzwyczajny środek zaskarżenia nie podnosi tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości, ewidentną ich zasadność.

Powodu do wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie stanowi również eksponowana przez obrońcę sytuacja zdrowotna skazanego, jak i kwestia ewentualnych skutków jakie może wywołać dla rodziny skazanego wykonanie ww. wyroku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zwraca się bowiem uwagę, że tego rodzaju okoliczności nie uzasadniają zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k. Mogą natomiast stanowić podstawę do skorzystania przez skazanego z instytucji prawa karnego wykonawczego, takich jak odroczenie wykonania kary czy przerwa w jej wykonaniu (zob.m.in.: postanowienie SN z dnia 16 sierpnia 2023 r., IV KK 281/23; postanowienie SN z dnia 23 listopada 2023 r., V KK 501/23; postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2020 r., IV KK 127/20).

Na marginesie dostrzec również należy, że w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając (w kontekście wcześniejszych uwag) w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy, przemawiające za uwzględnieniem przedmiotowego wniosku obrońcy P. N. o zastosowanie wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Z tych wszystkich powodów, orzeczono, jak na wstępie.

ł.n

r.g.